

var Udbyttet pr. Individ 4 Rd. 80 $\frac{1}{2}$; i det derpaa følgende Aar 1867—68 var det 4 Rd. 92 $\frac{1}{2}$, det næste Aar 1868—69 var Udbyttet 5 Rd. 18 $\frac{1}{2}$, Aaret 1869—70 gaa vi atter tilbage, nemlig til 4 Rd. 88 $\frac{1}{2}$, men vi komme i 1870—71 igjen til 4 Rd. 95 $\frac{1}{2}$, og i 1871—72 til 5 Rd. 21 $\frac{1}{2}$. Naar vi nu altsaa i saa Ord vilde betegne, hvorledes den virkelige Stigning har været, kan det naturligvis opgøres paa forskellig Maade. Jeg har angivet de Herrer, som vilde forfølge Sagen videre, Elementerne. Jeg vil nu dele Tidrummet i to Perioder, og da det er et ulige Tal, er Mellem-aaret, nemlig det fjerde Aar, regnet med baade ved de første 3 Aar og ved de sidste 3 Aar, saa at der kommer en Tre-aarsperiode paa hver Side, hvorimod man ellers til 3 Aar paa den ene Side og 4 Aar paa den anden. Der er da i det første Afsnit, den første Halvdel, et Gjennemnit for hvert Individ af 4 Rd. 93 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$, i den senere Halvdel derimod er Gjennemsnittet 5 Rd. 71 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$. Spørge vi nu, hvilken Stigning, udtrykt i Procent, der har fundet Sted med Hensyn til disse Forbrugsafgifter, bliver Svaret: der er en Stigning af 2,15 pCt., hvortil Mere eller Mindre. Det er altsaa denne overordentlig store Stigning, hvorpaa der bygges den Paastand, at vi nu uden videre skulle være forpligtede til at forlade vort hidtilværende Stattesystem, i Stedet for at arbejde videre paa det Grundlag, som hidtil har været anerkjendt. Men Betydningen af, hvad denne Forbrugsafgifternes Stigning med de 2,15 pCt. i disse Aar vil sige, bliver naturligvis klarere, naar vi samtidig undersøge, hvorledes det forholder sig med de direkte Afgifter. Kommuneskatterne naturligvis medregnede, saaledes som jeg gjentagne Gange har udtalt. Her møde vi den Vanskelighed, at Kommuneskatterne ikke for det sidste af de nævnte Aar, nemlig 1871—72, ere opgjorte, men det tør vel siges, at man ikke har nogenjomhelst Grund til at antage, at de i 1871—72 have været lavere end i 1870—71, og jeg tror ikke, man kan sige, at Beregningen skalde hvile paa en urigtig Forudsætning, naar man benytter det samme Tal for 1870—71 som for det foregaaende Aar. Jeg tør ikke trætte det ærede Thing med at give Detailtallene for de direkte Skatter, men skal give Hovedresultatet, og det er det, at i den tilsvarende første Periode have de direkte Skatter været for hvert Individ 6 Rd. 72 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$, ligeoverfor Forbrugsafgifternes Udbytte af 4 Rd. 93 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$, og i den sidste Periode have de direkte Skatter for hvert Individ været 7 Rd. 4 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ligeoverfor Forbrugsafgifternes Udbytte 5 Rd. 71 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$. Jeg betvivler, at ret mange af Thingets ærede Medlemmer have troet, at Forholdet i Virkeligheden stillede sig saaledes. Altsaa, Stigningsforholdet har, udtrykt i Procent, været 4,40 pCt. for de direkte Skatters Bedkommende sammenlignet med 2,15, som jo var Stigningsforholdet

for Forbrugsafgifternes Bedkommende i samme Periode. Det forekommer mig, som sagt, at disse Resultater fortjene en alvorlig Overveelse, naar man som sagt fordrer 20 pCt. af Forbrugsafgifterne flyttede over paa den direkte Beskatning. Jeg tror, at det i enhver Tilfælde vil erkjendes, at det fra Forbrugsafgifternes stærke Stigen hentede Motiv, som er paaberaabt i Udvalgets Betænkning, ikke forslaar til at vise, at der er Grund til saa stærke Forandringer som dem, der nu uden videre fremstilles som sær paatrængende. Det almindelige finansielle Synspunkt er, efter den Maade, hvorpaa hele Sagen er bleven tagen af Udvalgets Flertal, bleven i den Grad fremherskende, at jeg nu, da jeg allerede saa længe har opholdt Forsamlingen, skal fatte mig meget kort med Hensyn til de enkelte Punkter, og navnlig skal jeg med Hensyn til Mindretalsforslagene, over hvilke den ærede Ordfører, jo ikke endnu har udtalt sig, afvente, hvorvidt, jeg efter de Ytringer, der maatte komme fra ham, vil finde mig foranlediget til yderligere Udtalelser. — Hvad Forslaget angaaende Vintolden angaar, maa jeg væsentlig henholde mig til hvad der er blevet sagt derom af det ærede Medlem for Kjøbenhavnns 4de Valgkreds (Fenger), men jeg maa dog tilføie et Par Ord. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn har, tror jeg, meget rigtigt fremhevet, at Affattelsen af en Toldtarif ikke kan bygges paa en saa almindelig Anvendelse af Forskjellen mellem, hvad man kalder Nødvendighedsvarer, og hvad man kalder Luxusvarer, som den, der er gaaet gennem den ærede Ordførers Motivering; thi mellem de sande Livsformødenheder og de virkelige Luxusgjenstande ligger jo den store Mængde af Forbrugsgjenstande, og det er givet med Nødvendighed, at naar en Toldblov skal indbringe noget klæffeligt, maa der lægges en Told paa disse almindelige Forbrugsartikler. Jeg tror nu ikke, at det ved Toldens Saksættelse gaar an at se bort fra Priserne, fra det Procentforhold, hvori Tolden staar til Varens Verdi, selv om man skaar overfor en Artikel, som paa ingen Maade kan siges her til Lands at være en Nødvendighedsartikel. Det maa i den Anledning være mig tilladt at fremhæve, at allerede Lovforslagets Toldsatser føie til en temmelig høj — under andre Forhold vilde man sige altsor høj — Toldbeskatning af den Slags Varer. Det er jo bekendt, at Vinforretningen for en stor Del hviler paa Bearbejdelse af Vin, paa en Vinbehandling, men spørger man om de Varer, som til den Ende indføres, saa er det oplyst for mig, at de almindelig brugte Vines Pris er en saadan, at Lovudkastets Told vil løbe op til f. Ex. for Cettervine 33 à 60 pCt. af Vinens Verdi; Tolden for almindelig Terra-gona Vin vil saaledes beløbe sig til mellem 27 à 46 pCt., for adskillige Bordeaux Vine til mellem 35 à 42 pCt. og saa fremdeles. En saadan Forhøielse af Tolden altsaa som den, der foreslaas